

Gioconda Belli

Kadınlar Ülkesi

Türkçesi: Ceren Hasaebi

Roman

Başkan Hanım

Ocak ayının rüzgârlı ve soğuk bir öğleden sonrasıydı. Her bir yandan esen alize rüzgârlarının güçlü soluğu manzaranın düzenini bozuyordu. Düşen yapraklar şehir boyunca taklalar atıyor, bir kaldırımdan diğerine sürüklenip kaldırım kenarındaki olukları sol minör tırmık sesiyle yalıyordu. Faguas Başkanlık Sarayı'nın karşısındaki gölün suyu çırpıntılı ve koyu sütlü kahve rengindeydi. Sarının, çürümüş kır çiçeğinin ve kalabalıkta sıkışan terli vücutların kokusunu aldı.

Başkan Viviana Sanson platformun üzerinde konuşmasını bitirmiş, kollarını muzaffer bir edayla kaldırmıştı. Bütün meydanın tekrar tekrar coşkulu biçimde alkışlamaya başlaması için kollarını sallaması yetiyordu. Görev süresinin ikinci yılı, ESP hükümetinin ise ülkenin en tanınmış özel günlerine dahil edilmesi buyruğunu verdiği Her Anlamda Eşitlik Günü'nün hiçbir masraftan kaçınılmadan kutlandığı ilk yıldır. Duygudan gözleri bulanıyordu başkanın. Çılgınca bir coşkuyla ona bakan bütün bu insanlar, orada kendini dünyanın en mutlu kadını gibi hissetmesinin sebebiydi. Ona öyle bir enerji iletiyorlardı ki, asla iktidara gelemeyeceğini, hele Erotik Sol Parti'den arkadaşlarıyla birlikte gösterdikleri kararlı korkusuzluğun ve çok büyük çabanın sayesinde o an ki gibi bakamayacağını düşünen nicelerinin tahminlerine karşı gelmesini sağlamış delice düşlerden bahsetmeye sürdürmek isteyebilirdi.

Etrafına baktı. Çevredeki binaların teraslarında, yandaki parkın ağaçlarına tırmanmış, hatta ortadaki çardağın çatısına çık-

muş genç kızlar ile başkanlık sarayının merdivenlerine oturmuş erkekler görünüyordu. Platformun etrafında güvenlik şeridi oluşturmuş polisler kalabalığın baskısı altında sendeliyorlardı. Dairesel platform boyunca dönüp duran başkan kollarını bir o yana bir bu yana sallayarak hızlıca yürümeye devam ederken, “Zavallılıklar!” diye düşündü. Başkan polis istememiş olabilirdi ama Eva ona göz kulak olmakta ısrar ediyordu; meydanların orta yerinde konuşacak olması onu kaygılandırıyordu.

Bir o yana bir bu yana iki saat boyunca koşturmaktan sırtı ter içinde kalmıştı. Konuşmalarını asla kürsü arkasından yapmazdı. Konser veren rockçı tarzıyla –tepeden tırnağa siyah giyimi ve botlarıyla–, her daim barikatların ve masaların arkasında korunan eskinin erkek siyasetçi geleneğini yıkmıştı. Onlara benzemezdi o. İnsanlar onu yakın ve ulaşılabilir algılasın istiyordu. Faguas Başkanı olarak göreve geldiğinden beri, hatta daha önce, seçim kampanyası boyunca, elinde mikrofonla sürekli kalabalıkların arasında konuşmuştu. Etrafını çevirenlerden ‘kucaklayanlar’ diye bahsetmişti, hükümetinin sihirli kelimesi de TEMAS idi; herkes temas halinde: dokunarak, hissederek. Etrafı eşitlikten, katılmadan, anne karnından ve kadın karnından bir halkayla çevrilmişti. Bu simge sadece akılla değil kalple algılamanın değerine olan inancını yineliyordu. Ülke siyasetine onun kattığı ve başkalarının sıcaklığına sarınmasına izin veren bir ifadeydi bu. O günün solmaya başlayan parlak güneşinde onu terleten bu sıcaklıktı.

Viviana yuvarlak platform boyunca yürümeye devam etti. Kırk yaşında kıskanılacak bir fiziğe sahipti: Güçlü, hafif esmer bir yüzücü vücudu, –hiç tanımadığı melez babasından mirasomuzlara kadar uzanan Afrikalı buklelerinden oluşan koyu renkli çalı gibi bir saç, annesinden devraldığı ince hatlı zayıf bir yüz, büyük siyah gözler ve çekici, geniş dudaklı bir ağız. İşe yararlılıklarını ancak siyasete atıldığında kabul ettiği iri göğüslerinin göze çarptığı derin dekolteli siyah bir tişört giyiyordu o gün. Ergenliği boyunca göğüslerinin ölçüsü onu öylesine rahatsız et-

mişti ki bütün kadın yüzücülerin ütü masası kadar düz olduklarını fark ettiğinde spor olarak yüzmeye başlamıştı. Sudaki başarılarıyla parlamış ve hatta ulusal yüzme şampiyonu olmuş olsa da, çoktan ün kazanmış memelerinin ölçsüz gelişimini engellemeyi pek başaramamıştı. Sonunda cömert ölçülerini kucaklamaktan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Göğüslerini övmek zorunda olduğunu ve onları, erkeklerin kötü yönetiminin bu ülkenin insanlarından kısıp sakındığı süt ve bal nehirlerini onlara verme sözünün eşanlamısına çevirmek zorunda olduğunu düşünmeye başlamıştı. Teşhirciliği bazen suçlansa da işe yarıyordu, hem de nasıl! Şehvetli bir fiziğin hipnotize eden etkisini keşfeden ne ilk ne de son kadın olacaktı.

Arada bir kollarını zafer işareti yapmak üzere kaldırmak için durup yuvarlak platformu üç kere daha koşarak döndükten sonra artık yeterli olduğuna karar verdi. Zafer hissi sarhoş ediciydi ama yorulmuştu ve abartmak istemiyordu. Bu kadar egoizm yeter diye düşündü. İnsanların hayranlığını fazlasıyla beslemek ona göre tehlikeliydi. Martina, Eva, Rebeca ve Ifigenia kalabalıklar üzerinde uyguladığı büyüleyici etkiyle at koşturmasında başından beri ısrar etmişlerdi. O da bu meydan okumayı bir kere daha kabullenmişti; kitleleri coşkunun doruğuna çıkarıyordu, ama sonra onları yatıştırmak gibi anaç bir dürtü hissedince, evde bağırarak koşmalı, gıdıklamalı ve yuvarlanmalı yoğun bir curcunadan sonra kızına yaptığı gibi onlara da masallar anlatma ya da ninni söyleme isteğini bastırması gerekiyordu. Celeste'yi küçükken her zaman pijamasını giyecek ve dişlerini fırçalayacak kadar uykusunu getirip sakinleştirebiliyordu. Kitlelere aynı metodu uygulayamazdı, ama başka yöntemler deniyordu: Ritim değiştiriyordu, rahatlayıp kollarını yavaşça sallayarak, dairenin etrafında her defasında daha yavaş yürüyerek sakin bir tempoya giriyordu. ESP'den arkadaşlarına, bu partiyi birlikte kurdukları arkadaşlarına sahneye çıkmaları ve bir tiyatro oyunu bittikten sonra oyuncuların yaptığı gibi el ele tutuşarak beraber yürümele-

ri için işaret etti. Aynı oranda onlara da ait olan bir zaferin tadını çıkarmaları, kendilerini seviliyor hissetmeleri hoşuna gidiyordu. Eva Salvatierra, Martina Meléndez, Rebeca de los Ríos ve Ifigenia Porta; hepsi de hayat dolu çekici kadınlardı. İnsanı bezdiren aktif haliyle çelişen Eva, çilli yanakları ve genizden gelen sesiyle kızıl ve minyondu. Sıksa değil balıketi olan Martina açık buğday tenli ve düz saçlıydı. Hayasız bir mizah yeteneğiyle doğmuştu. Koyu renkli küçük gözleri neredeyse her şeyi daha baştan şüpheli hale getiriyordu. Corín Tellado hanımefendinin diyeceği üzere, bir kamış kadar ince, uzun boylu ve esmer Rebeca de los Ríos'un karanlık bir güzelliği vardı; hepsinin içinde en zarif ve şık duruşa sahip olanıydı. Uzun yüzlü ve belirgin burunlu zayıf Ifigenia'yı, kısaca Ifi'yi herkes severdi çünkü Virginia Woolf'a benziyordu.

Alkışların tonu bir anlığına yükseldi ama Viviana yavaşça konuşmaya başladığında giderek azaldı: Şimdi hepimiz evimize gideceğiz, dedi mikrofona nazıkçe, gülümseyerek, kelimeleri neredeyse fısıldayarak; teşekkürler, teşekkürler; kelimelerini bir sürü insanın ona ve hükümetine güven duymasının verdiği mutluluğun şaşkınlığıyla bizzat benimsediği sihir sözleri gibi, dua sırasında defalarca yinelenen kelimeler gibi tekrarlamıştı.

Bu noktada halkın coşkusu genellikle azalmaya, bir kutlamanın sonundaki hava gibi çözülmeye başlar, yorgun bir ruh gibi göğüslerden, boğazlardan ve ağızlarından çıkardı. Bu süreci büyülenmiş biçimde izlerdi Viviana: Bütünleşmiş kalabalık veda etmek için sallanan bir el gibi açılırken, biriken enerjinin dökülen suyun köşelerde kaybolarak akışı gibi vücutlardan kayboluşunu izlerdi.

Fakat o günün bir sürprizi vardı hâlâ: Çin büyükelçisi tarafından başışlanan havai fişekler. Uzaktan duyuldu ilk patlama. Kalabalık kalakaldı. Pembe renkte ışıkla aydınlanmış bir şemsiye gökyüzünden meydana doğru indi. Onu, aydınlanmış beyaz taçyaprağı şelaleleri, yeşil örümcekler, mavi kar taneleri ve sarı kamçılar

izledi. Ağzılarından haykırışlar çıkarken parlak ışıklara bakmak için bütün yüzler yukarı dönmüştü. Viviana gülümsedi. Havai fişeklere bayılıyordu. Güvenlik ve Savunma Bakanı Eva, Viviana ve diğerlerinin sahneden inip ayrılarak ışıkları daha güvenli bir yerden izlemeleri için hazırlık yaptırmıştı fakat Viviana kımıldamadı. Birden çocukluğun harikalarına taşınmış kalabalığın yüzlerinde ışıldayan gökyüzünün etkisinden ve ışıktan büyülenmişti. Halk önündeki performansından kaynaklanan adrenalin akışı normale dönmüş, başrol oyuncusu rolünden uzaklaşmış olduğu bu dinlenme anında, mavi kamyoncu beresini kafasına geçirmiş bir adamın kalabalığın arasında kendine yol açmaya çalıştığını seçebildi. Yaklaştığını ve başından kazak çıkarır gibi kollarını yakın mesafeye uzattığını gördü. Niyetini çok geç fark etti. Silahın sesini duymadı ama ağdalı bir sıcaklık göğsüne ve alınına sertçe isabet edip dengesini kaybettirdi. Çaresizce geriye doğru düştü ve boylu boyunca yere yıkıldı. Çevresinden yükselen çığlıkları hâlâ duyabiliyordu. Yine başında beresi ve merhametli yüzüyle sıksa bir adamın kendisine doğru eğildiğini gördü. Yavaş yavaş içine battığını hissettiği sıvı ayçiçeği kaleydoskopun içinde kırılırken Eva, Martina ve Rebeca'nın yüzlerini bir su birikintisine uzanmış yansımalar gibi gördü. Ambulansların sızlayan ulumasını duyduğunda, sanki birisi bir tuzak kurmuş gibi, düşünceleri tam bir sessizliğe boşalmak üzere akıyordu artık.